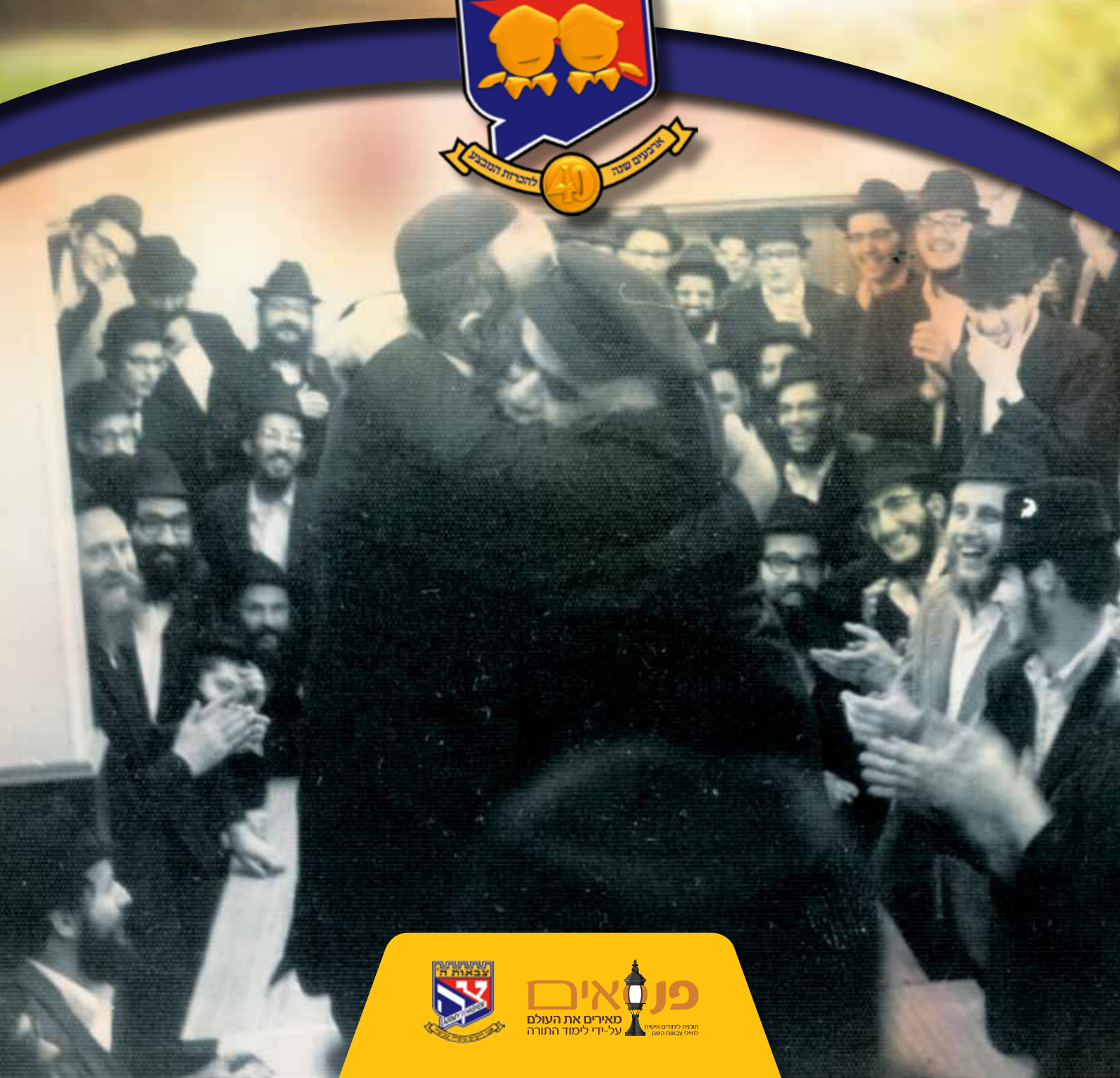

גְּלִיּוֹן 1 ■ שָׁבוּעַ פְּרָשַׁת בְּהַר-בְּחֻקוֹתֵי

"וְאָהַבְתָּ"

פנסאים
מאירים את העולם
על-ידי לימוד התורה

הנבחרים ללימוד תורה
לישיל צבאות השם

שלום לכם, טייערע ליבע ברידער! אחים יקרים ואהובים!
מבצע הקיץ השנה נוגע באחד הנושאים הכי הכי חשובים בחיים של כל יהודי,
ובודאי בחיים של חסיד: אהבת ישראל.

בטח דברו אתכם על זה כבר אלף פעם, ואתם יכולים לדקלם מתוך שנה את
כל הפתגמים והספורים, ובלי ספק אתם יודעים ש"כל ישראל אחים ממש" ומהו
הלב של התנ"ך. הכל טוב ויפה. אבל הגיע הזמן לעבר מ"לדעת" ל"להפנים"
ו"לעשות". אולי קל לדבר ולספור, אבל קשה הרבה יותר לחנך את עצמנו ולשנות
את ההרגלים המכרים. לישם. על אמת' את מה שלמדנו.

במהלך המבצע תלונה אותנו חוברת שבועית - את הראשונה אתם קוראים
כעת - שכלה מלאה וגדושה בנושא אחד ויחיד: אהבת ישראל. למוד משתף,
ספור חסידי, משימות, ואפילו ספור בהמשכים ויחידות מרתקות... הכל-הכל סביב
אהבת ישראל.

המטרה שלנו הפעם היא להשתנות, אפילו בקצת; שרעיון אחד, אמרה אחת או
ספור אחד, יתפסו אותנו, ישנו לנו קצת את החשיבה ונתחיל להתנהג אחרת,
טוב יותר, לחברים, לאחים ולכל מי שסביבנו.

אין לכם משג כמה השפעה יש לכל מלה שיוצאת לנו מהפה, לכל תנועה
שאנחנו עושים בלי מדי הרבה מחשבה. כמה זה עלול לפגע, ולהפך, כמה טוב
אנחנו יכולים לעשות לאחרים. אם נשים לב ונשתדל לראות את השני, לדאג לו
ולאהב אותו - נקים את מצות "ואהבת", ובזכות זה נזכה, הלואי, לגאולה האמתית
והשלמה.

מעטפה
מהמפקדה

פנאים
מאירים את העולם
על-ידי לימוד התורה
יוצא לאור על ידי הפנסאים

טלפון: 1700-703-770

פקס המערכת: 077-470-2736

כתובת למשלוח דואר: כפר חב"ד ת.ד. 747 מיקוד 60840

דואר אלקטרוני: panasaim@gmail.com

עורך: שלום בלוי

ניקוד: אב"י פרלשטיין

גרפיקה: y.w.designgraphic

נא לשמר על קדשת הגליון

כלל גדול דבתורה

לומדים על אהבת ישראל

שהשיג הוא - פן הוא הפרוש האמתי בדברי רבי עקיבא, ולכן, כאשר שמע שחברו לומד את דברי רבו באפן שונה ובלתי נכון לפי דעתו, לא היה יכול לנהג בו כבוד והערכה, שהרי הוא לומד את דברי רבו באפן מטעה!

ונמצא, שדוקא היותם תלמידי רבי עקיבא היא הסבה "שלא נהגו כבוד זה לזה": כל אחד מתלמידי רבי עקיבא היה מסור ונתון בכל נפשו לתורת רבו, עד שלא היה יכול לסבל שמשהו מפרש תורת רבו שלא כהלכה (לפי דעתו), ובפרט כאשר זה ה"טועה" הוא תלמיד רבי עקיבא, ופשיטא שלא היה יכול לנהג בו כבוד.

נחזר על התשובה שוב, במלים שלנו: בדיוק כמו שמנדי חושב אחרת מיוסי, ויוסי חושב אחרת מאליהו, וכעצם, כמו כל בני האדם - גם תלמידיו של רבי עקיבא היו שונים אחד מהשני. כל אחד למד והבין ופרש אחרת את דברי ה"רבי" המשתף שלהם, רבי עקיבא.

עכשו בווא נחשב על תלמיד אחד מתוך עשרות אלפי התלמידים (כתבו את המספר ותחושו באיזה מספר עצום מדבר!). נקרא לו, לצורך הענין, יונדב. יונדב, שהוא תלמיד נאמן ומצטיין, ישב בשעור אצל רבי עקיבא, שמע ממנו דברי תורה ועכשו הוא בטוח שהוא מבין למה בדיוק "הרבי" התפונ. אך כשהוא נגש לשוחח עם יושפט, חברו לספסל, על השעור - הוא שומע פרוש כל כך שונה, עד שנראה לו שהם היו בשני שעורים שונים!

כעת, מה יונדב אמור לחשב על יושפט? הוא, בתור תלמיד מסור, מרגיש חובה להיות נאמן לתורה של "הרבי" שלו. וכשמשהו מנסה לפרש בצורה מטעה את דבריו - הוא לא יתן לו לעשות את זה. ומה הוא

הכה ונקרא ספור טרגי ועצוב, שודאי ישמע לכם מר, מתוך הגמרא:

אמרו: שנים עשר אלף זוגות תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס (שמות מקומות), וכלם מתו בפרק [זמן] אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה.

שנים עשר אלף זוגות, כלומר: עשרים וארבעה אלף תלמידים היו לרבי עקיבא, וכלם נפטרו, תוך פרק זמן לא ארוך - ומדוע? "מפני שלא נהגו כבוד זה לזה"!

הספור ודאי ידוע ומכר לכלם. הלוא זו הסבה שבגללה אנו נוהגים במנהגי אבלות בימי ספירת העמר, הימים שבהם אנחנו עומדים ממש עכשו, שזו התקופה שבה נפטרו תלמידיו של רבי עקיבא.

אבל כעת, שימו לב לפרט מענין, שבפעם מעורר שאלה חזקה מאוד - כפי שהרבי שואל:

הרי רבם של תלמידים אלו, רבי עקיבא, הוא התנא שהדגיש את גדל הפלאת המעלה של אהבת ישראל - "ואהבת לרעך כמוך, רבי עקיבא אומר: זה כלל גדול בתורה". ואם כן, יפלא מאוד, שדוקא תלמידיו "לא נהגו כבוד זה לזה", הפך הענין של אהבת ישראל, הוראה עקרית ויסודית בתורת רבם?!

שונים, שונים מאוד והתשובה:

אמרו חכמינו זכרונם לברכה שאין דעותיהם של בני אדם שוות. וכמוכן שכן הוא בנוגע לעשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא, שכל אחד ואחד מהם השיג תורת רבי עקיבא לפי דרכו ודעתו, ובשקול הדעת שלו מסקנתו [היתה] שבודאי כפי

אותם רבי עקיבא, "ואהבת לרעך כמוך", וידע שהוא חייב לעשות הכל כדי להביא את כל החברים שלו לדרך שלו, שהיא - בעיניו, כמוכן - הדרך האמתית והנכונה הבלעדית.

ההוראה לכלנו

ומה מלמדים אותנו תלמידי רבי עקיבא בהתנהגותם?

ככל ספורי התורה, שגם הם תורה ותכליתם הוראה, יש בספור האמור על דבר תלמידי רבי עקיבא הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל, ובפרט התלמידים והתלמידות... איך צריכה להיות הנהגת כל אחד ואחד מאתנו.

מצד אחד:

עבודת השם, למוד התורה וקיום המצוות, מצוות שבין אדם למקום ומצוות שבין אדם לחברו, צריכה להיות עבודה תמה ואמתית ובחיות המחיה את כל האדם והנהגתו היומיומית. זה כולל, כמוכן ופשוט, מצוות "ואהבת לרעך כמוך", שגם אותה צריך לקיים בחיות ובשלמות הכי גדולה.

אך, מצד שני:

יחד עם האמור, צריך וחיב אדם להביט בעין יפה על כל שומר תורה ומצוה ולנהג בו כבוד גדול, אם אפלו דרכו היא לא דרכו הוא...

ועוד למוד כלול בספור האמור, שאפלו כשפוגשים מישהו שעדיין לא הגיע לעבודת השם כדבעי, צריך לנהג כבוד גם בו... ואדרבה, הרחמנות עליו גדולה יותר, וצריך להשתדל ביותר לעזור לו לעלות ביהדות, בתורה ומצוות, והעזר צריך להיות באופן הכי טוב, באהבה וכבוד ובדרכי נעם.

אז אולי אנחנו לא תלמידי של רבי עקיבא, אבל אנחנו בהחלט יכולים ללמד מהם משהו. גם אם נראה לנו - בעצם, אנחנו בטוחים, במליון אחוז, שהחבר שלנו טועה - אנחנו מכרחים לקבל אותו ולתת לו מקום.

יכול להרגיש כלפיו? הוא יכול בכלל להעריך אותו? לכבד אותו? את מי שטועה לגמרי בכל העניין?!

חסר כבוד - בגלל האכפתיות!

הוכוח בין תלמידי רבי עקיבא לא היה רק בתורה, איך נכון לפרש את דברי רבי עקיבא, אלא גם כמוכן כללי יותר. הם היו שונים מאוד אחד מהשני גם בסגנון עבודת השם שלהם - כפי שמסביר הרבי במכתב לילדים:

גם בעבודת השם יתברך, בלמוד התורה וקיום המצוות, אינם שווים: אצל האחד כל זה בא בעקר מתוך אהבת השם, אצל השני הוא בעקר מתוך יראת השם, ואצל השלישי הוא בעקר מתוך קבלת על...

ובהיותם תלמידי רבי עקיבא, הרי בודאי שהיו אנשי אמת, שעבודתם היתה באמתיות ובפנימיות שהחדירה כל תוך תוכם, באופן שדוקא דרפם נראתה להם הנכונה באמת, ומי שלא הגיע למדרגה זו, הרי, לפי דעתם, חסר הוא בשלמות.

כלומר, יונדב, כמו יושפט, וכמו כל שאר עשרות אלפי התלמידים, היה איש אמת. הוא וכל אחד מחבריו ידעו והחזיקו שהדרך שלהם היא הדרך האמתית, ואין בלתה. לא יכול להיות אחרת. אם אני עובד כך את הקדוש ברוך הוא, זו האמת; ומי שלא מתנהג כמוני - יש לו בעיה!

והיות שהיו תלמידי רבי עקיבא שאמר "ואהבת לרעך כמוך" - זה כלל גדול בתורה, לא הסתפקו בזה שכל אחד בעצמו הלך מחיל אל חיל בדרכו העולה בית אל, אלא השתדלו גם כן להשפיע על חבריהם שגם הם יעבדו את השם באופן זה דוקא, ואלה שלא קבלו הדבר - לא יכלו לנהג בהם כבוד ככל הדרוש מתלמידי רבי עקיבא.

תקראו שוב את הפסקה האחרונה, ותחשבו עליה היטב. חסר הכבוד של תלמידי רבי עקיבא אחד כלפי השני נבע דוקא בגלל האכפתיות שלהם. כל אחד מהם רצה שכלם יחשבו כמוהו, שכלם יעבדו את השם כמוהו; הוא זכר את ה"כלל הגדול" שלמד

(על פי לקוטי שיחות, חלק ז, עמוד 342; חלק כב, עמוד 139; חלק לב, עמוד 149)

אהבת ישראל למעשה בפעל

"וּבְכַד"

שים לבו

בכדי לזכות במדבקה שתכניס אותך להגרלה הגדולה, במהלך המבצע עליך לבצע משימה שבועית קבועה (שנזן שש שורות חדשות מפרק לב בתנאי בעל פה) ומשימה שבועית מתחלפת על בצוע כל משימה עליך להחתיים את אחד ההורים, המחנך או מנהל הסניף - ולהגיש את דף המשימות המלא למנהל הסניף בשבוע הבא.

שמר על החוברת היטב!

המשימה השבועית הקבועה

פרק לב והנה ע"י קיום הדברי הג'ל להיות נפו
נבזה ונמאם בעיניו רק שמחתו
תהיה שמחת הנפש לבדה הרי זו דרך ישרה וקלה לבא
לידי קיום מצות ואהבת לרעך כמוך לכל נפש מישראל
למגדול ועד קטן. כי מאד שגטו נמאם ומתועב אצלו
והנפש והרוח מי יודע גחולתן ומעלתן בשרשן ומקורן
באלקי חיים. בשגם שכולן מתאימות ואב א' לכולנה

חתימת הורים

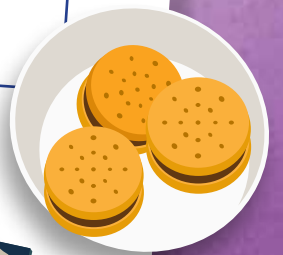
המשימה השבועית המתחלפת

במהלך השבוע, עליך לארגן או להשתתף בהתכנסות פתחית, בזמן ההפסקה או אחרי שעות הלמודים - לתת מטבע לצדקה, לומר את הפסוקים ולשיר ביחד את הנגון השבועי.

שים לב! אם יעדרו מההתכנסות

יותר משלושה חברי הכתה - המשימה תפסל!

חתימת המחנך בלבד!

שבת אחים

התוצאות חסידיות עם משפיע אורח

מה שלמדתי מהרבי

הרה נחמיה וילהלם - שליח הרבי לתאילנד

הרבי בסגנון שמתאים לו ובמלים שמצאו מסלות ללבו.

הרבי מעניק לנו שעור נפלא, איך צריך להתניחם לזולת. למישהו אחר. שהוא ירגיש שאכפת לנו ממנו. זה נקרא נגיעה אישית. להרגיש את השני, להרגיש מה הוא צריך.

שעור באהבת ישראל

בהזדמנות הזאת, אספר לכם ספור אישי שאני נושא עמי:

היתה תקופה בה אבא שלי - עליו השלום - חלה, ונסע עם אמי לטפולים רפואיים בניו יורק, שארכו בערך שנה. אמא שלי היתה עוברת בכל יום ראשון אצל הרבי, והרבי מעצמו, בלי שבקשה, היה מעניק לה דולר נוסף עבור אבי, ובכל פעם אומר לה משפט אחר. זה היה העידוד שהחזיק את רוחה של אמי, כל יום ראשון מחדש.

הרבי אמר לה כמה פעמים באותה שנה: "שאף פעם לא תהיי במצב של שפלות ומרה שחרה, ותמיד תהיי בשמחה!".

אין מי שלא מכיר את המעמד המיוחד של חלקת הדולרים אצל הרבי. הרבי עומד ומעניק דולר של צדקה, לאלפי אנשים, נשים וילדים, המחלים את פניו הקדושות, בתור אינסופי שנמשך שעות רבות.

יש הרבה מאוד ספורי מופתים מחלקות הדולרים. חולים שנרפאו, עקרות שנפקדו. באמצעות חלקת הדולרים, הרבי גם מלמד אותנו שכאשר שני יהודים נפגשים, הם צריכים לדאג שתצא מזה טובה ליהודי אחר. אבל אני חושב שהמסר המיוחד של הדולרים הוא בכלל: האפן שבו הרבי מתחבר לכל אחד מהאנשים שעוברים.

בחלקות הדולרים, אתם יודעים, עברו המון המון אנשים, מכל הסוגים והגונים. עברו שם אישים חשובים ורמי דרג, לצד אנשים פשוטים, חסידים לצד יהודים שאינם שומרים מצוות לעת-עתה, וגם טיפוסים כאלה שאולי לא הייתם בוחרים לכם לחברים...

הפלא הגדול הוא שכל אחד מהאנשים הפל-כך שונים שחלפו בפניו, הרגיש שהרבי דואג לו באפן אישי ויודע מה בדיוק הוא צריך. לכל אחד פנה

עבורי, זהו רגע מיחד עם הרבי. הרבי ראה שקשה לאמי לנסע בלי להראות לו שקימה את בקשתו והיא שמחה, ובשניות ספורות השיב לה את השמחה...

חסיד גדול, מעשים קטנים

חילי צבאות השם!

הדברים האלו, הדרך שבה הראה לנו הרבי כיצד להתנהג, הם עבורנו שעור מאלף שמלמד אותנו מה זו אהבת ישראל.

בדרך כלל אנחנו אוהבים שעושים לנו מבצעים גדולים ומטילים עלינו משימות מאתגרות. אבל מבצע אהבת ישראל של הרבי הוא מבצע שמרכיב דוקא מפעלות קטנות, מהזדמנויות שנקרות לפנינו בכל יום, בכל מקום. הרבי מלמד אותנו שצריך להרגיש את השני. לראג תמיד לטובתו של מישהו אחר. לפעמים זה להעניק מלה טובה לחבר, לתת כתף ליהודי שזקוק לזה. אלו פעולות שנראות לנו קטנות, אולם לאמתו של דבר המעשים ה'קטנים' הללו גורמים לרבי את הנחת-רוח האמתית.

אנחנו מתכוונים עכשו ליום ההולוא ג' תמוז. בשיחות האחרונות ששמענו מהרבי, בתקופה שלפני ההעלם והסתר שאנחנו שרויים בו, הרבי דבר באופן מיחד על החובה שלנו לנהג באהבת ישראל. לאהב אחד את השני, ולהתאחד עם עוד יהודי. זה מה שהרבי מבקש שנעשה.

זה התפקיד שלנו, ובמיחד, שלכם הילדים.

כעבר שנה, אבי החלים, ועמדנו כלנו לנסע בחזרה לארץ הקודש. לפני הנסיעה, עברתי עם הורי אצל הרבי, ואמי חפצה להודות לרבי ולומר לה שקימה את בקשתו והיתה בשמחה. אבל כשהגענו אל הרבי, פרצה אמי בבכי של התרגשות, ולא יכלה להוציא את הדברים מפיה. הרבי נתן לנו שני דולרים ואמר לנו לתת לצדקה אחד פה ואחד בארץ הקודש, והמשכנו ללכת עם התור.

אמי היתה מאכזבת. היא אמרה שהיא לא יכולה לנסע, כי הרבי בקש ממנה להיות בשמחה ובמקום זה היא הראתה לרבי שהיא בוכה...

הייתי בהתלבטות גדולה. מה לעשות? לבטל את הטיסה ולהשאר בניו יורק, כדי שאמא תוכל לתקן ולהראות לרבי שהיא כן שמחה? הרי בארץ ממתינים לנו בדאגה כל בני המשפחה, שכבר שנה שלמה לא ראו אותנו. מצד שני, לנסע ככה? כשאמא כל כך שבורה ומאכזבת?

המזכיר של הרבי יעץ לנו להמתין ליד מכוניתו של הרבי, וכאשר הרבי יצא אמי תראה לו פנים שוחקות. כך יראה הרבי שהיא קימה את בקשתו.

ואכן, עשינו כעצתו. כאשר יצא הרבי, נתן לכל אחד מאתנו מטבע או שנים, ואחל לנו שוב: "נסיעה טובה, ותנו את הצדקה בארץ הקודש".

הרבי המשיך ללכת, ואז הסתובב בחזרה, הביט לכוונה של אמי ואמר: "נסיעה שמחה!". ואמי ענתה לרבי בהתרגשות: "אני נוסעת בשמחה!".

פָּרָק א

נִרְאָה חֲשׂוֹד

תַּחֲנַת הַרְפַּכֶּת לַד גַּיִי אָבִיב

"קדוש השם", השיב נתי, הגבוה מביין השלושה. משקפיו הכהים הוו נגוד משוע לשערו הבהיר. דבורו המהיר היה סימן ההכר שלו, מלבד הגבה כמובן, ואפלו את שתי המלים הקצרות הללו הוא הצליח לבלע במהירות שיא...

"מה הקשר קדוש השם?", גחף שמשון, ואלפי הנמשים הקטנים שנקדו את פניו צחקו יחד אתו. שלא לדבר על חצי החיוך

רפכת הקומתים עצרה בתחנה בקול תרועה. הדלתות נפתחו ומתוך הקרונות האדמים נפלטו עשרות בני אדם ששבו מעבודתם בתל אביב הגדולה לביתם

שעטר את פניו בקביעות והעניק לו מראה חיכני ועליז גם כאשר בתוכו סערו סערות. "מה הקשר עכשו למות על קדוש השם".

"אל תפתח פה", נבהל מוטי. "הוא מתכוון שזה נימוסי לחכות עד שכלם ירדו ורק אז לעלות. וכשאנחנו מתנהגים כך ליד אנשים שאינם שומרי תורה ומצוות - זה קדוש השם".

שבִּעִיר לַד.

על הרציף המתינו בסבלנות שלשת הילדים, עד שהנוסעים יסימו לרדת, אז יוכלו לעלות על הקרון. הם ראו במקביל כמה נערים הנדחפים פנימה מבלי לחכות עד שכלם יצאו, אך הם עדין המתינו.

"למה אנחנו לא נכנסים?", שאל מוטי, ילד שחרחר בעל שער מקרזל ומבט יוקד.

המפתיע בין קול תרועת הרכבת לקול תרועת קנוח האף של האיש בצ'הב.

בין כך ובין כך הריע כעת הקטר שוב, והרכבת סגרה את הדלתות. היא עזבה את התחנה בשקשוק עדין, מותירה את הילדים על הרציף.

"אתם יכולים להסביר לי מה קרה פה?"
זעם שמשון. "הפסדנו את הרכבת!"

ואז...

"כך מקבל בכל רכבת באירופה", אמר נתי במהירות. "שם אין דבר כזה להתחיל לעלות לפני שכלם יורדים. חק כל יעבר. גם ברכבות הקלות וגם בכבדות. וזה גם הגיוני. אז מתר לנו ללמד מהם משהו טוב."

"רכבות באירופה?"
נבהל שוב מוטי. "מה קורה לכם היום? אתם יודעים מה רכבות באירופה מזכירים לנו?"

"טוב תרגע", התרגז שמשון. "קדימה,

בוום!

פיצוץ עז הקריד פתאום את התחנה. כדור של להבה אדמה-כתמה נראה עולה מכיוון הרכבת, הרחוקה מהם רק כמה מאות מטרים...

המשך יבוא...

בואו נעלה! בלם כבר ירדו."

קול תרועה רמה מאחוריהם הקפיץ אותם בכהלה. הם סבו אוטומטית לאחור וראו אדם לבוש בחלוק צהב מכריק ארוך ומשקפי שמש. הוא קנח את אפו בקול תרועה נשנית והזדרז לאחז בתיקו ולעלות לרכבת.

"נראה חשוד", אמר מוטי, רגע אחרי ששלשפתם צחקו בלכביות מהדמיון

הַקְּדָמָה הַנְּכִיחַ

הַנְּגוֹן הַשְּׁבוּעִי

הַנְּגוֹן הַשְּׁבוּעִי שֶׁלָנוּ הוּא
נְגוֹן מְסֻפֵּר רַג בְּסֻפֵּר הַנְּגוֹנִים -
”וְוַאֲלַאךְ שֶׁל הָרַב מְאִיר שְׁלֵמָה
יְנוּבֹסְקִי”.

חתימת
מנהל הסניף

כִּי בַעַל הַנְּגוֹן?

הַנְּגוֹן נִקְרָא עַל שְׁמוֹ שֶׁל הָרַב מְאִיר שְׁלֵמָה יְנוּבֹסְקִי
- אָבִי אִמּוֹ שֶׁל הָרַבִּי, שֶׁנֶּהֱגַ לְשׁוֹרֵר אֶת הַנְּגוֹן וּמִמֶּנּוּ
הוּא הוֹבֵא לְחִסְדִּים.

פַּעַם חָלָה רַבִּי לױ יִצְחָק, אָבִיו שֶׁל הָרַבִּי, בְּדִלְקַת
רְאוֹת חֲרִיפָה שֶׁרְתָקָה אוֹתוֹ לְמִטָּתוֹ. שְׁלִיחַ מִיַּחַד הִגִּיעַ
אֶל חוֹתָנוּ שֶׁל רַבִּי לױ יִצְחָק, הָרַב יְנוּבֹסְקִי, וְסִפֵּר לוֹ עַל
כֵּן. רַבִּי מְאִיר שְׁלֵמָה הִשְׁעִין אֶת רִגְלוֹ עַל כִּסֵּא, פָּנָיו
לְהִטּוֹ וְהוּא הִתְחִיל לְפַזֵּם לְעַצְמוֹ אֶת הַנְּגוֹן, בְּדַבְּקוֹת
מִיַּחַדָּת. כְּשֶׁסִּים לְשִׁיר, אָמַר: ”אִם תְּלִילָה נִגְזַר עָלַי
מִשְׁהוּ, אֲנִי רוֹצֵה לְהִיּוֹת תְּמוֹרְתוֹ...”

מָה זֶה ”וְוַאֲלַאךְ”?

”וְוַאֲלַאךְ” הוּא מְנַגֵּינָה שְׁקֵטָה שְׁאוֹתָהּ נִהְגוּ לְנַגֵּן
רוֹעֵי הַצֶּאֱן כְּשֶׁהָיוּ יוֹצְאִים עִם הַכְּבָשִׁים לְמַרְעָה בְּחֵיק
הַטֶּבַע. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, מְדַבֵּר בְּנִגּוֹנִים שְׁקֵטִים, מְתוֹקִים
וּמְלֵאֵי רִגְשׁ. שִׁירֵי הָרוֹעִים נִקְרְאוּ כֵּן עַל שֵׁם הַמְּקוֹר
שֶׁלָהֶם, בְּאֶזְזוֹר וּוּלְכִיָּה שְׁבְרוּמִנְיָה.

מָה כִּבְטֵא הַנְּגוֹן?

תְּנוּעוֹתָיו שֶׁל הַנְּגוֹן מְסַלְּסוֹת וּמְלֵאוֹת חֵן וְעֲרֻבוֹת
מִיַּחַדָּת. הַנְּגוֹן מִתְחִיל בְּשִׁירָה עֲצוּבָה, אַךְ בְּסוּפוֹ
הַקֶּצֶב מִתְגַּבֵּר וּמְרַגְשׁוֹת בּוֹ תִקְוָה וְשִׂמְחָה.

פֵּעַל חֲנֻנָּךְ?

אם יש לך כשרון מוזיקלי ואתה מנגן בכנור, חליל, גיטרה או כל כלי נגינה אחר - יש לנו משימה מיוחדת בשבילך! קרא את התווים, התאמן עליהם בבית, ובמפגש השבועי הבא אתך את הכלי (ברשות אבא ואמא כמוכן!) ולוה את השירה של כל החברים בסניף...

נגנית? שלח לנו תמונות, ותזכה בפרס ללא הגרלה!

אהבה מספרת

ספור חסידי של אהבת ישראל

נשיקה מהרבי

נשקף מעיניו. "אצלי הכל בסדר, אבל כואב לי הלב על יוסף שלנו. הוא לא מצליח בשום דבר. אספנו כסף, קנינו עבורו סוס ועגלה, כדי שיוכל לנסע לעיר ולהתפרנס ממכירת סחורה, אבל כל פעם קורה לו משהו. פעם נשבר גלגל, פעם הרגל של הסוס, ופעם גונבים לו את הסוס... ממש שלומיאל".

"רבי!", בכה ר' אליהו, "במה אני יכול לעזור ליוסף?"... האכפתיות של ר' אליהו והדאגה שלו לחברו גרמו לרבי קורת רוח עצומה. הרבי שלף מטבע מכיסו, הושיט לר' אליהו ואמר: "אני רוצה להיות שתף שלך".

"שתף? שלי?!"

"כן", אמר הרבי. "שהקדוש ברוך הוא יעזור לך שתוכל לעשות טובה ליהודי ולהצליח".

"אם לא הייתי עוצר את עצמי", סיים הרבי, "הייתי מנשק את ר' אליהו..."

"היום בקרו אצלי שני אורחים", ספר הרבי מהר"ש. אחד האורחים היה ר' אליעזר. חסיד גדול, תלמיד חכם ומחבר ספרים. כשהרבי שאל אותו מה נשמע, הוא ספר בספוק: "אני מוסר שעור עיוני לקבוצת אברכים צעירים. במדות הם לא הכייהכי, אבל הם לומדים טוב, ובשבת הם מתפללים באריכות ולומדים חסידות".

"הם לא אשמים", אמר הרבי. "האשמה היא עליך. קדם כל צריך לחנך ולהדריך למדות טובות".

ר' אליעזר הצטדק וטען ש"בין כה וכה לא אצליח להשפיע עליהם", אך הרבי הצטער מאוד, ואמר בעגמת נפש: "כשתחזר אלי בפעם הבאה, תביא אתך דרישת שלום טובה יותר".

השני היה ר' אליהו. יהודי פשוט, ישובניק, שהתפרנס מעסק קטן. הרבי שאל אותו לשלומו, והוא ענה: "אצלי, ברוך השם, הכל בסדר", אבל אז התקדדו פניו ועצב

אַתָּה בְּאַחֶשְׁבָה

איזה פתגם חסידי בנושא אהבת ישראל מרמז ביצירת הפלסטלינה שלפניכם?

יודעים את התשובה? שלחו לנו יודעים את הפתגם המלא, עם ציון המקור המדויק שבו הוא מופיע, והכנסו להגרלה על מאות פרסים שווים!

את הפרטים למשלוח התשובות תמצאו בעמוד 2. נא לציין בכתב ברור את שמכם המלא, מקום הלימודים שלכם והסניף שבו אתם חברים.

במקום אולף נתלים

את המקום הזה אנחנו שומרים עבורכם. כן, אתם מזמנים לערוך את המדור הזה בגליונות הבאים... אתם יכולים לשלח אלינו כל דבר שקשור לאהבת ישראל (אם אתם לא יודעים לאן, את הפרטים תמצאו בעמוד 2): תמונה שלכם מבצעים את המשימה המתחלפת; שיר, ספור או חבור שכתבתם שקשורים לאהבת ישראל; אמרה חסידית ששמעתם או תמונה ישנה שמצאתם... ובקצור: כל דבר העולה על רוחכם הטובה והיצירתית בקשר לנושא אהבת ישראל.

וכמוכן, את התמונות והיצירות הטובות ביותר נפרסם כאן, ואתם תזכו בפרס ללא הגרלה!

